

Înalta Curte de Casație și Justiție
COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

Dosar nr. 17/1/2014/HP/P

Decizie nr. 16/2014 din 23/06/2014

Publicat in Monitorul Oficial, Partea I nr. 548 din 24/07/2014

Corina Michaela Jijiie - președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție
Săndel Lucian Macavei - judecător la Secția penală
Geanina Cristina Arghir - judecător la Secția penală
Leontina Șerban - judecător la Secția penală
Valentin Horia Șelaru - judecător la Secția penală
Silvia Cerbu - judecător la Secția penală
Sofica Dumitrașcu - judecător la Secția penală
Ilie Iulian Dragomir - judecător la Secția penală - judecător-raportor
Luminița Livia Zglimbea - judecător la Secția penală
Raluca Florentina Niculae - magistrat-asistent

S-a luat în examinare, în cadrul Dosarului nr. 17/1/2014/HP/P, sesizarea formulată de Tribunalul București - Secția I penală prin Încheierea din 15 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.496/4/2014, prin care, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal în sensul de a lămuri dacă prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014.

S-a luat în examinare, în cadrul Dosarului nr. 18/1/2014/HP/P, sesizarea formulată de Tribunalul București - Secția I penală prin Încheierea din 15 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.686/4/2014, prin care, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal în sensul de a lămuri dacă prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. 6 din Codul de procedură penală și art. 27⁴ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Corina Michaela Jijiie.

La ședința de judecată participă doamna Raluca Florentina Niculae, magistrat-asistent în cadrul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Justina Condoiu, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la data de 20 iunie 2014 s-au depus la dosarul cauzei concluzii comune formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind rezolvarea de principiu a chestiunii de drept supuse dezlegării, concluzii conform cărora sesizarea este inadmisibilă întrucât la momentul învestirii Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost deja înregistrată, din data de 6 martie 2014, o sesizare cu același obiect, care a

format obiectul Dosarului nr. 4/1/HP/P, soluționat prin Decizia nr. 4 din 12 mai 2014.

La dosar a fost depus raportul comun pentru dosarele nr. 17/1/2014/HP/P și nr. 18/1/2014/HP/P, întocmit în cauză de către judecătorul-raportor, domnul Ilie Iulian Dragomir, prin care s-a exprimat opinia comună că sesizarea formulată de Tribunalul București - Secția I penală nu îndeplinește cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală și, ca urmare, chestiunile de drept invocate au primit deja o rezolvare de principiu prin pronunțarea unei hotărâri prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 4, pronunțată la data de 12 mai 2014 în Dosarul nr. 4/1/HP/P.

Președintele completului de judecată, doamna judecătoreasă Corina Michaela Jîjîie, președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în prealabil a adus la cunoștința membrilor completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală faptul că între dosarele nr. 17/1/2014/HP/P și nr. 18/1/2014/HP/P există identitate de obiect, considerent pentru care a pus în discuție reunirea celor două dosare, în temeiul art. 43 din Codul de procedură penală.

Reprezentantul Procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a pus concluzii de reunire a dosarelor mai sus menționate având în vedere identitatea de obiect a celor două cauze.

În urma deliberărilor, completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, legal constituit, constatând că între dosarele nr. 17/1/2014/HP/P și nr. 18/1/2014/HP/P există identitate de obiect, primul dosar cu care instanța a fost investită fiind Dosarul nr. 17/1/2014/HP/P, reunește cauza ce formează obiectul Dosarului nr. 18/1/2014/HP/P la cauza care formează obiectul Dosarului nr. 17/1/2014/HP/P, urmând să se pronunțe o singură decizie în Dosarul nr. 17/1/2014/HP/P.

Având cuvântul pentru a pune concluzii asupra cauzelor reunite, referitor la chestiunea de drept supusă dezlegării, reprezentantul Ministerului Public a susținut opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a solicitat respingerea ca inadmisibile a sesizărilor formulate de Tribunalul București - Secția I penală în Dosarul nr. 2.496/4/2014 și în Dosarul nr. 1.686/4/2014 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept având ca obiect aplicarea dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal în cazul faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014, având în vedere că la momentul investirii Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost deja înregistrată din data de 6 martie 2014 o sesizare cu același obiect, care a format obiectul Dosarului nr. 4/1/HP/P, soluționat prin Decizia nr. 4 din 12 mai 2014, în sensul că "prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal nu sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014".

Față de aceste considerente, reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a solicitat respingerea ca inadmisibile a sesizărilor formulate față de împrejurarea că nu este îndeplinită una dintre condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, respectiv cea potrivit căreia întrebarea să nu fi format obiectul unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a respectivei probleme de drept, condiție neîndeplinită în cauză.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecătoreasă Corina Michaela Jîjîie, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

- Prin Încheierea din 15 aprilie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 2.496/4/2014 al Tribunalului București - Secția I penală, ce are ca obiect contestația formulată de către condamnatul C.F.C. împotriva Sentinței penale nr. 390/F din 7 februarie 2014 a Judecătoriei Sectorului 4 București, Tribunalul București - Secția I penală a sesizat, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării unor chestiuni de drept, respectiv:

"Dacă prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din noul Cod penal pot fi interpretate în sensul că sunt

aplicabile și în cazul faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014?"

- Prin încheierea din 15 aprilie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 1.686/4/2014 al Tribunalului București - Secția I penală, ce are ca obiect contestația formulată de contestatorul D.M. împotriva Sentinței penale nr. 436/F din 11 februarie 2014, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în Dosarul nr. 1.686/4/2014, Tribunalul București - Secția I penală a sesizat, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării unor chestiuni de drept, respectiv:

"Dacă prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din noul Cod penal pot fi interpretate în sensul că sunt aplicabile și în cazul faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014?"

În contextul în care sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unor hotărâri prealabile, s-a realizat în două cauze având același obiect (dezlegarea aceleiași chestiuni de drept), s-a apreciat că se impune reunirea cauzelor.

II. Opinia instanței care a formulat sesizarea

1. Cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție

Tribunalul București - Secția I penală a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, întrucât completul este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, iar de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din noul Cod penal depinde soluționarea pe fond a cauzei de față, având ca obiect sesizarea formulată de Comisia de evaluare a incidenței aplicării legii penale mai favorabile, constituită în baza Hotărârii Guvernului nr. 836/2013 privind constituirea și atribuțiile comisiilor de evaluare a incidenței aplicării legii penale mai favorabile în cazul persoanelor aflate în executarea pedepselor și măsurilor educative privative de libertate din perspectiva noilor reglementări penale și procesual penale în cadrul Penitenciarului Jilava, cu privire la aplicarea legii penale mai favorabile referitoare la pedeapsa de 3 ani închisoare aplicată față de condamnatul C.F.C., prin Sentința penală nr. 483 din 19 iunie 2009 a Judecătoria Sectorului 6 București și care, ulterior, în condițiile art. 110¹ alin. (2) din Codul penal și art. 86⁴ din Codul penal, raportat la art. 83 din Codul penal, a fost înglobată prin cumul aritmetic în pedeapsa rezultantă de 4 ani închisoare, aplicată prin Sentința penală nr. 819 din 30 octombrie 2012 a Judecătoria Sectorului 6 București, definitivă prin Decizia penală nr. 139 din 25 ianuarie 2013 a Curții de Apel București - Secția I penală.

De asemenea, Tribunalul București - Secția I penală a constatat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă asupra chestiunii de drept, nici printr-un recurs în interesul legii, iar aceasta nu face în prezent obiectul unui asemenea recurs.

Același tip de concluzii a fost formulat și cu referire la Dosarul nr. 1.686/4/2014 al Tribunalului București - Secția I penală.

2. Prezentarea jurisprudenței Tribunalului București

Până în prezent nu s-a format o jurisprudență în această materie.

3. Cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării

Tribunalul București - Secția I penală a considerat că nu se impune aplicarea art. 6 din Codul penal cu privire la pedeapsa de 4 ani închisoare aplicată condamnatului C.F.C. prin Sentința penală nr. 819 din 30 octombrie 2012, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București, definitivă prin Decizia penală nr. 139 din 15 ianuarie 2013 a Curții de Apel București, și că sus-menționatul condamnat urmează să execute pedeapsa de 4 ani închisoare aplicată prin Sentința penală nr. 819 din 30 octombrie 2012, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București, definitivă prin Decizia penală nr. 139 din 15 ianuarie 2013 a Curții de Apel București.

4. Punctul de vedere motivat al judecătorului cauzelor reunite aflate pe rolul Tribunalului București - Secția I penală asupra problemei de drept sesizate este în sensul că din economia dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din noul Cod penal rezultă că această normă tranzitorie specială este aplicabilă exclusiv cauzelor aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a noului Cod penal.

Pe de altă parte, judecătorul sus-indicat observă că Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, nici în cuprinsul capitolului IV al titlului I din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, intitulat "Dispoziții speciale privind regimul sancționator aplicabil minorilor" și nici în cadrul vreunui alt capitol nu a edictat vreo normă tranzitorie cu privire la acele situații în care, în cadrul unei pedepse rezultante stabilite printr-o hotărâre definitivă, se regăsesc înglobate (prin cumul juridic sau aritmetic) și pedepse aplicate pentru infracțiuni comise în timpul minorității.

Singura normă juridică reglementată cu privire la situația specială a infractorilor minori condamnați definitiv la data intrării în vigoare a noului Cod penal este cea prevăzută de art. 21 din Legea nr. 187/2012, potrivit căruia

"(1) Pedepsa închisorii executabilă, aplicată în baza Codului penal din 1969 pentru infracțiuni comise în timpul minorității, se înlocuiește cu măsura educativă a internării într-un centru de detenție pe o perioadă egală cu durata pedepsei închisorii.

(2) Pedepsa închisorii care depășește 20 de ani, aplicată pentru infracțiuni comise în timpul minorității, se va înlocui cu internarea într-un centru de detenție pe o perioadă de 15 ani.

(3) În cazul pluralității de infracțiuni, înlocuirea prevăzută la alin. (1) și (2) se face cu privire la pedeapsa rezultantă.

(4) Partea executată din pedeapsa închisorii, precum și durata reținerii și arestării preventive se consideră ca parte executată din durata măsurii educative a internării în centrul de detenție", care însă nu acoperă și situația unei pluralități alcătuite din pedepse aplicate pentru infracțiuni comise înainte și după majorat.

În acest cadru s-a considerat că voința legiuitorului ar trebui interpretată în sensul că în astfel de cazuri pedeapsa rezultantă, aplicată printr-o hotărâre rămasă definitivă mai înainte de data de 1 februarie 2014, pentru o pluralitate de infracțiuni, comise parte în timpul minorității și parte după majorat, nu trebuie fracționată, în sensul înlocuirii pedepselor componente aplicate pentru infracțiuni comise în timpul minorității cu măsura educativă a internării într-un centru de reeducare și al executării restului de pedepse în regim privativ de libertate, ci trebuie considerată ca un tot unitar și indivizibil, în care pedepsele nu mai pot fi disociate.

III. Dispozițiile legale supuse interpretării:

- art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal:

"(4) Dacă în termenul de încercare al suspendării executării unei pedepse pentru infracțiuni comise în timpul minorității condamnatul a săvârșit din nou o infracțiune, instanța revocă suspendarea și înlocuiește pedeapsa potrivit alin. (2) sau (3), după care: a) dacă noua infracțiune a fost comisă în timpul minorității, se stabilește și pentru aceasta o măsură educativă, iar apoi se aplică măsura educativă cea mai grea; b) dacă noua infracțiune a fost comisă după majorat, se aplică o sancțiune rezultantă stabilită potrivit art. 129 alin. (2) din Codul penal;

- art. 129 alin. (2) lit. b) din noul Cod penal:

" (2) În cazul săvârșirii a două infracțiuni, dintre care una în timpul minorității și una după majorat, pentru infracțiunea comisă în timpul minorității se ia o măsură educativă, iar pentru infracțiunea săvârșită după majorat se stabilește o pedeapsă, după care:

a) dacă măsura educativă este neprivativă de libertate, se execută numai pedeapsa;

b) dacă măsura educativă este privativă de libertate, iar pedeapsa este închisoarea, se aplică pedeapsa închisorii, care se majorează cu o durată egală cu cel puțin o pătrime din durata măsurii educative ori din restul rămas neexecutat din aceasta la data săvârșirii infracțiunii comise după majorat;

c) dacă pedeapsa aplicată pentru infracțiunea săvârșită după majorat este detențiunea pe viață, se execută numai această pedeapsă;

d) dacă măsura educativă este privativă de libertate, iar pedeapsa este amenda, se execută măsura educativă, a cărei durată se majorează cu cel mult 6 luni, fără a depăși maximumul prevăzut de lege pentru aceasta."

În cauză, față de împrejurarea că prin Decizia nr. 4, pronunțată la data de 12 mai 2014, în Dosarul nr. 4/1/2014/HP/P, s-a statuat asupra aceleiași chestiuni de drept, nu s-au mai solicitat opinii ale specialiștilor și ale instanțelor judecătorești.

IV. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

Decizia nr. 4 pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile la data de 12 mai 2014, în Dosarul nr. 4/1/2014/HP/P

V. Opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție:

Cu privire la condițiile de admisibilitate a sesizării

S-a opinat că sesizările formulate de Tribunalul București - Secția I penală în Dosarul nr. 2.496/4/2014 și în Dosarul nr. 1.686/4/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept având ca obiect aplicarea dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal în cazul faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014, sunt inadmisibile având în vedere că la momentul învestirii Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost deja înregistrată din data de 6 martie 2014 o sesizare cu același obiect, care a format obiectul Dosarului nr. 4/1/HP/P și a fost soluționat prin Decizia nr. 4 din 12 mai 2014, în sensul că "Prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal nu sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014."

Față de aceste considerente, reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a solicitat respingerea ca inadmisibile a sesizărilor formulate față de împrejurarea că nu este îndeplinită una dintre condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, respectiv cea potrivit căreia întrebarea să nu fi format obiectul unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a respectivei probleme de drept, condiție neîndeplinită în cauză.

VI. Opinia judecătorului-raportor

Admisibilitatea sesizării

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit în art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea anumitor instanțe, inclusiv a tribunalului investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, care constată, în cursul judecății, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța supremă nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Ca atare, pentru a fi admisibilă o asemenea sesizare trebuie îndeplinite cumulativ mai multe cerințe, respectiv existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute expres de articolul anterior menționat, soluționarea pe fond a acelei cauze să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, iar problema de drept să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii.

Or, în speță, se constată că este îndeplinită condiția privind existența unei cauze pendinte aflate în curs de judecată în ultimă instanță, respectiv, Tribunalul București - Secția I penală fiind investit în Dosarul nr. 2.496/4/2014 - Secția I penală cu soluționarea contestației formulate de către condamnatul C.F.C., în prezent încarcerat în Penitenciarul București - Jilava, împotriva Sentinței penale nr. 390/F din 7 februarie 2014 a Judecătoria Sectorului 4 București, prin care s-a admis contestația la executare și, în baza art. 21 alin. (1) și (3) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, s-a înlocuit pedeapsa de 3 ani închisoare aplicată prin Sentința penală nr. 483 din 19 iunie 2009 a Judecătoria Sectorului 6 București cu măsura educativă a internării într-un centru de detenție pe o perioadă de 3 ani; s-a mai constatat că nu se impune aplicarea art. 6 din Codul penal cu privire la pedeapsa de 4 ani închisoare aplicată condamnatului prin Sentința penală nr. 819 din 30 octombrie 2012, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București, definitivă prin Decizia penală nr. 139 din 15 ianuarie 2013 a Curții de Apel București, stabilind ca persoana condamnată să execute pedeapsa de 4 ani închisoare și în Dosarul nr. 2.496/4/2014 - Secția I penală și, pe de altă parte, cu soluționarea contestației formulate de către contestatorul D. M. împotriva Sentinței penale nr. 436/F din 11 februarie 2014, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, prin care, în baza art. 23 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale raportat la art. 595 din Codul de procedură penală, s-a admis contestația la executare ca urmare a sesizării privind pe condamnatul D.M., în prezent încarcerat în Penitenciarul București - Jilava.

În baza art. 21 alin. (1) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, s-a înlocuit pedeapsa aplicată condamnatului nominalizat, de 2 ani și 6 luni închisoare, aplicată prin Sentința penală nr. 346 din 6 martie 2007 pronunțată de Tribunalul București - Secția a II-a penală în Dosarul nr. 14.526/3/2006, rămasă definitivă la data de 10 octombrie 2007 prin nerecurarea Deciziei penale nr. 307/A din 24 septembrie 2007 a Curții de Apel București - Secția a II-a penală, cu măsura educativă a internării într-un centru de detenție pe o perioadă de 2 ani și 6 luni.

S-a constatat că nu se impune aplicarea art. 6 din Codul penal cu privire la pedeapsa de 5 ani și 6 luni închisoare aplicată aceluiași condamnat prin Sentința penală nr. 253 din 24 martie 2010 a Judecătoria Sectorului 2 București, definitivă prin neapelare la data de 12 aprilie 2010, și s-a dispus că sus-menționatul condamnat urmează să execute pedeapsa de 5 ani și 6 luni închisoare aplicată acestuia prin Sentința penală nr. 253 din 24 martie 2010 a Judecătoria Sectorului 2 București, definitivă prin neapelare la data de 12 aprilie 2010.

S-a dedus, din durata pedepsei aplicate, durata reținerii și arestării preventive de la 23 ianuarie 2009 ora 04,00 până la 24 ianuarie 2009 ora 04,00 și perioada executată de la 12 aprilie 2012 la zi.

S-a dispus anularea Mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. 697/2010 din 13 aprilie 2010, emis de Judecătoria Sectorului 2 București, și emiterea unui nou mandat, conform prezentei sentințe, în cursul judecății respectivelor căi de atac, punându-se în discuție, la termenul din data de 14 aprilie 2014, admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

"Dacă prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/24.10.2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din noul Cod penal pot fi interpretate în sensul că sunt aplicabile și în cazul faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014?"

De asemenea, judecătorul-raportor are în vedere că cea de-a treia cerință impusă de art. 475 din Codul de procedură penală este îndeplinită în cauză, întrucât soluționarea pe fond a contestațiilor cu care a fost învestit Tribunalul București - Secția I penală depinde de lămurirea chestiunilor de drept ce fac obiectul prezentei sesizări.

În speță însă se constată că chestiunile de drept cu care a fost sesizată instanța supremă au primit deja o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă, respectiv prin Decizia nr. 4, pronunțată la data de 12 mai 2014 de către Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile în Dosarul nr. 4/1/2014/HP/P, prin care s-au decis următoarele:

"Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București Secția I Penală prin încheierea din data de 20 februarie 2014, în Dosarul nr. 200/93/2014, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând aplicarea dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal în cazul faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014 și stabilește:

« Prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal nu sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014.»

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 12 mai 2014."

Cu titlu de premiză se reamintește că, potrivit dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, "dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată."

Astfel, judecătorul-raportor, reluând cele deja arătate, are în vedere că admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, dispoziții legale anterior invocate.

În concluzie, s-a opinat în sensul că sesizarea formulată de Tribunalul București - Secția I penală nu îndeplinește

cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală și, ca urmare, chestiunile de drept invocate au primit deja o rezolvare de principiu prin pronunțarea unei hotărâri prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție, prin decizia mai sus arătată.

Constatând deci neîndeplinite condițiile de admisibilitate menționate de art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte nu va proceda la analizarea pe fond a chestiunii de drept ce face obiectul prezentei cauze, urmând a respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Tribunalul București - Secția I penală în dosarele nr. 2.496/4/2014 și nr. 1.686/4/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din noul Cod penal, în sensul de a lămuri dacă aceste dispoziții legale pot fi interpretate în sensul că sunt aplicabile și în cazul faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Tribunalul București - Secția I penală în Dosarul nr. 2.496/4/2014 și în Dosarul nr. 1.686/4/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal în sensul de a lămuri dacă prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 23 iunie 2014.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător CORINA MICHAELA JÎJÎIE

Magistrat-asistent,
Raluca Florentina Niculae